Konserverad änglavinge

När Simon var fem år högs hans vänsterarm av. Att bara vara liten var inte tillräckligt för att väcka människors medlidande. Som stympad blev mycket riktigt de medlidsamma blickarna fler och bössan därav tyngre. Han försökte att inte se för ledsen ut, behärska sig för att inte gråta förtvivlat över att det enda som kvarstod av hans arm var smärtan. Ändå visste Simon ännu inte vad lidande var.

Här befann han sig dessutom i Den mörka världen, som nu hade ljusnat. Det var vad Den namnlösa hade sagt. Förvisso såg det mycket mörkt ut, men det var enkom för att ljuset hade barmhärtigheten att inte blända deras ögon till blindhet.

Alla frågor till Den namnlösa var lånegåvor, när han lämnade tillbaka dem skulle de vara upplösta. Hur kunde det komma sig att man i Den ljusa världen grävde i sopor från morgon till kväll och vaknade upp med jord i öronen? Flera av dem ville ge sig tillbaka för att se om de kunde få tillträde till distriktet. När Den namnlösa sa: ”Men då blir ni ju slavar igen”, svarade de: ”Bättre att vara slav än att bestå mer av sopor än av kött.”

Den namnlösa grävde inte i soporna. Hans händer var helt vita, som om de inte ens hade bekantat sig med solen. All hans tid gick åt till att besvara frågorna, så det var ingen som missunnade honom hans otium.

Ingen visste var Den namnlösa kom från. Några sa att han inte kunde vara en slav, då han var alldeles för vacker för det. Till skillnad från de andra som hade brunt, svart och rött hår var hans helt ljust. Men hans hjärta tycktes alldeles för rent för att han skulle vara en herre. När han fick frågan om han hade några ättlingar sa han att han har fött många barn. De frågade hur detta var möjligt och han tittade så oförstående på dem att de inte vågade fortsätta sin undran.

Simon och Melissa tog han till sitt hjärta direkt. När Simon vaknade upp fem höstar efter att han slutat att bestå av två armar stod Den namnlösa där med Melissa i handen. Sedan dess var Simon och Melissa oskiljaktiga.

Utöver Simon och Den namnlösa ville ingen ha Melissa nära sig. Simon hade hört att hon blivit skändad, att hon kom från bordellen. Han visste inte vad detta betydde, men trodde att det var ungefär som att bli stympad gång på gång.

På kvällen gjorde Den namnlösa upp en eld. Han plockade alltid fram något ätbart till Simon och Melissa. Ingen förstod var han hade fått det ifrån, då han inte grävde i soporna. Särskilt eftertraktad var konserverad mat, det kunde skapa våldsamma slagsmål mellan slavarna. Därför insåg Den namnlösa att det inte är lyckat att ge småttingarna konserverad mat, då de inte fick bli illa betraktade av slavarna. Denna kväll fick de varsitt svart klot, som en gång varit frukter.

Runt lägerelden skulle man äta dagens fångst. Men de flesta hade redan ätit upp soporna när de hittade dem, nu åt de vad som kallades ätbar jord. Detta var sådant som bildats längst ner i

sopberget.

Den namnlösa sa att han nästa kväll skulle berätta något mycket viktigt, något som skulle göra att ingen ville vara slav längre.

Men Simon och Melisa fann detta oviktigt, då ingen av dem hade denna önskan. När elden började ge upp la de sig på sin vanliga plats, han sträckte alltid ut sin högerarm så Melissa hade något att ligga på. Hon somnade direkt, medan han tittade upp mot stjärnorna.

Den namnlösas löfte om det viktiga han skulle förtälja gav resultat till morgondagen, då ingen föreslog att de borde lämna soptippen.

Simon och Melissa blev tillsagda att gå och hämta ved till kvällen. I skogen talade de om allt de skulle vilja äta. De skröt om vad de hade ätit under Den mörka tiden, men egentligen var det bara mat de sett herrarna förtära.

När de var ombedda att plocka ved brukade de gå och titta på en av herrarnas kadaver, som hängde uppspikat mellan två träd. I början var det alltid flera fåglar där. Sedan kom maskarna. Men nu var Simon och Melissa de enda varelserna i världen som brydde sig om denna kropp.

Så kom kvällen och Den namnlösa började tala:

”Ni frågar mig vad ni tjänar till när ni inte tjänar. Ni säger att det är för sent för er. Och det kanske faktiskt är så. Ni ser dessa barn? De ska se Ängeln. Men de klarar sig inte på egen hand. Vi måste tjäna dem i sin vandring. Barnen är de enda av er som inte har önskat att världen ska förbli förmörkad. Ni andra har önskat att ni ska bli piskade och förödmjukade, bara ni slipper känna hungerns smärtor och meningslösheten i att inte tjäna något till! Ängeln kommer därför inte visa sig för er, men för dessa barn.”

Han la sina händer om de båda, som satt och åt på varsin köttbit, som alla hade förärats med denna kväll.

Slavarna tittade missnöjt på varandra och äcklat på de små. Men de vågade inte ifrågasätta honom, särskilt inte när han på ett mirakulöst sätt hade ordnat fram kött.

Simon och Melissa hade förvisso märkt att de, precis som vissa andra de sett i Den mörka världen, var ovanligt små och deras röster föga kraftfulla. De trodde inte att detta hade något annat namn än ”smätting”, men enligt Den namnlösa var de alltså något så speciellt som barn.

Efter detta gick de båda barnen bara och väntade på Ängeln. De frågade otåligt på morgonen varför hon inte hade visat sig under natten. Men Den namnlösa bara log. De satt vid askan från kvällens eld och talade om hur det skulle vara att möta Ängeln, samtidigt som de kliade sig i sina hårbottnar. Båda hade långt brunt hår fullt av tovor. Den namnlösa sa att deras växande hår skulle visa att världen hade ljusnat och att de skulle vara glada över att de närde så många liv.

När de hade fantiserat om allt som Ängeln kunde tänkas vara frågade de Den namnlösa om han

inte kunde berätta vad barn gjorde. Han svarade att deras fantiserande om Ängeln var sådant barn ägnade sig åt. Då var de mycket belåtna, men ville veta något mer. Den namnlösa tittade ner i marken och sa:

”Ser ni de där träbitarna där? Och de där bladen som just har fallit av träden, som de beskyddade hela sommaren? Om ni sätter ihop dem och lägger dem i den stora vattenpölen så får ni något som heter båt. Denna båt kan ni låta flyta fram och tillbaka mellan er och säga att den är ute på ett äventyr. Detta heter lek.”

Och barnen gjorde just så och lekte ända tills elden tändes.

Efter en tid, utan att Ängeln hade visat sig för barnen, började slavarna bli otåliga. De förmodade nämligen att Ängeln skulle komma med riktig mat och de skulle aldrig mer behöva äta sopor. Till slut gick den enda slaven som kunde läsa och skriva, Den belästa, till Den namnlösa och sa:

”Jag står högst bland alla slavar. Jag kan skriva och läsa. Varför ska vi följa dig, när jag är den klokaste bland oss? Varför är det inte jag som är ledaren?”

”Därför att alla dina meningar innehåller jag”, svarade Den namnlösa.

Då började några av slavarna att skratta och Den belästa gick rasande därifrån.

Men följande dag var han tillbaka, nu hade han tre andra slavar i släptåg.

”Vi har fått nog av detta! Soporna blir sämre för varje dag, snart finns det bara ätbar jord kvar, om ens det! Det finns fler som tycker som jag.”

”Om ni har slagit era kloka huvuden samman vill jag gärna höra vad de har alstrat”, sa Den namnlösa.

Då pekade Den belästa på barnen och sa:

”De där små. Du säger att de är något du kallar barn. Du säger att de ska se Ängeln. Men du har inga bevis, varken för änglar eller barn. Istället för att stanna kvar här borde vi bege oss till distriktet. Inte kan alla herrar vara dräpta.”

Den namnlösa satt tyst ett tag och sa sedan:

”Ni har inte förstått någonting, världen har ljusnat, det finns inga herrar kvar.”

Denna gången var det fyra rasande slavar som gick sin väg.

På natten kom ett kraftigt regn som påskyndade nedbrytningen av soporna.

Nu hade Den belästa fått med sig åtta slavar till.

”Vi har fått nog! Vi ska vandra härifrån.”

”Ni har alltid varit fria att gå”, svarade Den namnlösa.

”Det finns ett problem och det vet du lika väl som jag”, sa den Belästa.

”Nå?”

”Vi behöver mat. Du ska visa oss varifrån du har fått tag på köttbitarna.”

”En gång såg jag en man. På hans väggar hängde de mest fantastiska tavlor. Ständigt fick han frågan om varifrån tavlorna kom. Men han svarade hela tiden att han var lika ovetande som dem. Konstsäljare började att besöka honom. Till slut tog de till våld. Nästa dag skulle de komma tillbaka, om han inte avslöjade sina hemligheter skulle de hugga av hans händer. En av konstsäljarna ville veta mer om mannen innan han var med och stympade honom. Han gömde sig därför bakom en pelare. Så fick han se att mannen stod och målade en tavla, precis lika vacker som de som beprydde väggarna.”

”Nu är vi trötta på dina sagor!”, sa Den belästa. ”Vi svälter, så nu är du så god och talar om var du har fått tag på köttet!”

”Jag har just talat om det”, svarade Den namnlösa.

”Vi ska oavsett vad försvinna härifrån. Om du inte ger oss kött så vi har kraft att vandra till distriktet kommer vi äta upp de där små som du kallar barn. Deras herre måste ha varit god mot dem, ty de är inte alls lika magra och eländiga som vi andra. Om vi tar tillvara på deras kött och inälvor kan det nog räcka för att ge kraft till elva man och en kvinna att vandra till distriktet.”

Simon och Melissa blev förskräckta och var precis i färd med att fly, men Den namnlösa sa att de skulle stanna, att det inte är någon fara.

”Det är dags för er uppgift”, sa Den namnlösa sedan.

Då ställde sig de övriga slavarna, som också var tolv till antalet, runt barnen.

Detta fick de övriga slavarna att bli så överraskade att de sa att de nöjer sig med att ta med sopor. Men då skulle alla hjälpa dem att samla ihop det som ännu inte var nedbrutet. De andra slavarna gick med på det.

Den belästa ville att också Den namnlösa och barnen skulle gräva, för varför skulle de vara förskonade från smutsen?

”Vi kan gå med på mycket, men inte att Den namnlösa smutsar ner sina händer!”, utbrast en av slaverna som grävde.

Till slut hade de tillräckligt för att bege sig. Innan de gick sa Den belästa:

”När herrarna frågar om var de kan få tag på slavar kommer jag säga var ni finns.”

Så var de borta.

Då sa Den namnlösa:

”De som gick begav sig tillbaka till distriktet, ty de är slavar och kommer alltid vara slavar. Ni som återstår är inte längre slavar, ni ska hädanefter kallas De belysta.”

Sedan var det ingen som äcklades av barnen eller var missunnsam gentemot dem, utan De belysta benämnde dem för ”våra barn”.

Flera kvällar efter att De eviga slaverna hade gett sig av gick Den namnlösa omkring och tittade på De belysta, som var belagda med djup sömn. Han gick till barnen och la en svart filt över dem.

Sedan satte han sig vid elden och såg den brinna ut.

Barnen vaknade av att Ängeln lyfte filten och omfamnade dem med sina långa armar och vingar. De alla tre stod inneslutna i en vit kupa.

Hur länge de stod där är omöjligt att säga.

När Ängeln avlägsnade kupan bländades de först av solen. De tänkte just omfamna varandra och hoppa av glädje över att Ängeln till slut hade visat sig. Men vad de fick se var De belysta. Deras magar och bröstkorgar var uppsprättade och deras innandömen vidrördes av solen. Barnen tittade efter Den namnlösa, som skulle kunna berätta vad som hade inträffat. Vad de fann var en hög påle, där den Den namnlösas huvud var fäst.

De tittade på Ängeln, hon såg mycket olycklig ut och sa:

”Också jag måste dö, om det så bara är för att föddas. Också ni har fötts, om det så bara är för att dö.”

Så bildade hon en vit pöl, i denna fladdrade en av hennes vingar ner.

Efter sex dagar av tystnad tittade Simon på kropparna som började förtäras av allehanda kryp och sa:

”Inte kan vi låta maskar och flugor få änglavingen?”

Melissa bara grät. När han la armen om henne frågade hon vad de skulle göra för att bevara änglavingen. Simon sa att han inte visste och så somnade de hoprullade till en boll.

Följande morgon stod en liten ask med pulver där. Simon gick och strödde det över vingen, i en förvissning om att den lika självklart skulle bestå som den hade flugit.

Han väckte därefter Melissa och berättade den stora nyheten. Men hon förmådde inte resa sig för att titta på den.

Simon var nu den som grävde i soporna, men det fanns inget urskiljbart att äta. Han tog med ätbar jord som han blandade upp med blod från Den namnlösa och De belysta. Så gav han henne att dricka ur änglapölen. Den mesta föda och vätska hostade hon upp.

Allt som fyllde hans sinne var vad Den namnlösa skulle sagt åt dem att göra. Inte kunde de uppsöka distriktet i förhoppningen om att finna mat, det var vad De eviga slavarna hade gjort.

Men han skulle inte gå dit för att stanna, utan direkt återvända när han funnit mat till Melissa.

Efter att han förtäljt sina planer för henne log hon och sa:

”Det är ingen idé att leva när Ängeln är borta.”

”Det är vi som har vingen”, svarade Simon.

”En dag ska jag bli Ängeln och rädda dig”, sa hon och somnade.

Simon täckte henne med den svarta filten och vandrade den väg som ledde till distriktet.

I distriktet drog nu fyra slavar en plog på åkern, bakom dem gick en slav med piska. På gatorna reparerade tre slavar husen, varav två slavar patrullerade. Den enda slavinnan bland dem satt i Den belästas knä uppe i det höga huset.

Simon bad en av slavarna som patrullerade att hämta hjälp. Slaven ropade då på Den belästa. När denna kom ner från sitt hus berättade Simon om vad som hade hänt. Den belästa sa att de kände till det inträffade.

”Kan jag inte få lite mat från åkern och ge Melissa. Hon svälter.”

”Men hjälper inte Ängeln er?”, frågade Den belästa och slavarna skrattade. Han fortsatte: ”Om du och den andra småttingen vill ha mat får ni vara med i distriktet. Inte för att jag tror att jag har användning för en enarmad smătting, men hon skulle platsa på bordellen som snart öppnar igen.”

”Melissa skulle hellre dö än att återvända dit”, sa Simon.

”Då är det precis vad hon får göra”, sa Den belästa.

När Simon återvände låg Melissa under filten, precis som när han hade lämnat henne.

Simon drog undan filten och lindade därefter omsorgsfullt in henne i den. Sedan la han sig bredvid henne och somnade.

I drömmen uppenbarade sig Den namnlösa. Han talade:

”Du tror fortfarande på allt jag har sagt. Denna gången ska jag därav inte ge dig ord, denna gången ska du få en sten.”

Innan gryningen vaknade Simon med stenen i handen. Snart var han i distriktet och sökte upp de sovande slavarna och dödade dem allihop. Han smorde in sig i blodet och tog de grödor han kunde finna.

I fyrtio dagar låg han bredvid Melissa och steg bara upp en gång per dag för att äta grödor och dricka ur den blodiga vattenpölen. När maskar och flugor kröp i hennes skåror plockade han genast bort dem.

På den fyrtionde natten öppnade Melissa sina ögon och sa att han skulle ta med sig vingen ut i skogen. Sedan slöts hennes ögonlock för alltid.

Simon gjorde som hon hade sagt.

Efter att ha vandrat i fyra dagar hörde han ett skrik. Där på marken låg ett spädbarn täckt med bark, ty detta är i den världen där träd alstrar barn. Han tog upp henne och tog bort barken, sedan sträckte han fram änglavingen till henne. Hon började äta.